

Róma 8

Lekció: Préd. 2.

Textus: Róm. 8.18-27.

2001. jún. 17.

Gazdagrét

Fájdalmaink horizontja

A Római gyülekezethez írt levél 8. fejezetéről gyakran szólnak bibliamagyarázók azzal a címmel, hogy "A győzelmes keresztyén élet". Miután Pál apostol a 7. fejezet végén küzdelmeire való tekintettel felkiált, hogy "*Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?*", valóban győzelmi jelentésnek számít mindaz, amiről bizonyosságot tett eddig. Megvallotta, hogy Jézus Krisztusban szabadok vagyunk minden vádtól, kárhoztatásról. Elénkadta, hogy életünket a Szentlélek erejében élhetjük, akit Isten árasztott a szívünkbe, hogy munkálkodjon, vezessen, és bizonyosságot tegyen a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. A további gondolatok azonban kiábrándítóan hathatnak sokakra: ha gyermekek vagyunk, akkor örökösök is, "*örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.*" (v.17)

Ezekkel a gondolatokkal érkezik el az apostol ahhoz, amit mai igénkben a szenvedésről ír: "*Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk.*" Krisztussal együtt részünk van tehát szenvedésben és dicsőségben is, a szenvedésben a jelenben, a dicsőségben majd az eljövendőben, mondja Pál. Éppen ez az a gondolat, amit a legkevesebben kívánnak hallani. Ma inkább azt halljuk: most akarok élni és élvezni mindent a lehető legteljesebben, és nem érdekel, hogy ennek mi lesz a következménye a jövőben, akár itt, akár ez életen túl. Természetesen nemcsak hallunk erről, hanem ezt látjuk megvalósulni a többség életében.

Ennek ellenére az apostol sorai nekünk szólnak. Isten ezen kijelentés által kitágítja a látásunkat, szenvedéseinkhez, fájdalmainkhoz tágas horizontot rendel. Segít az életünkben helyükre tenni a nehéz dolgokat, megérteni és elfogadni a szenvedést. Jöjjetek, kérjük és engedjük, hogy a Szentlélek a Krisztussal való szenvedést és a vele való megdicsőülést Istentől való távlatokba helyezve láttassa velünk!

I. Lásd, hogy személyes szenvedésed a teremtett világ szenvedésének része!

Hiábavalóság és fájdalom. Pál apostol az egyén szenvedését az egész teremtett világ szenvedésének összefüggésében látatja. Ez a szenvedés kettős formát ölt Pál nyelvhasználata szerint: hiábavalóság és fájdalom. Az első kifejezés megtalálható a szövegben, míg a másodikkal a sóvárgás, sóhajtozás és vajúdás szavak közös tartalmára utalok.

A szenvedéshez tartozik a hiábavalóság érzése. Érezzük ezt a Prédikátor szavaiból is, aki sok mindent próbált, de újra és újra ugyanoda jutott vissza: minden hiábavalóság. Csodálatos dolgokat alkotott, szép nőket ölelt, kipróbált mindenféle élvezetet, és elmélyedt a bölcsesség tanulmányozásában, mégsem szabadult meg gyöttrő érzésétől. Hiábavalónak, céltalannak, üresnek találta ezeket. A hiábavalóság érzetének két okára utal: az egyik a dolgok *ismétlődése*, a másik a *múlandóság*. Ha nincs semmi új a világon, ha minden csak ismétlődik, ha a világ élete céltalan körforgás, minden értelmetlen. Hasonlóképpen, ha semmi sem örökkévaló, mert minden elmúlik, akkor minden üres, hiábavaló. Ez pedig valóságos, egzisztenciális fájdalommal jár - ma is sokak életében.

Ki az közülünk, aki még nem érezte soha hiábavalónak napi rutinszerű cselekedeteit, munkáját, vagy akár önmaga életét is? Mennyire üressé tud lenni a munka, amit csak az igazol, hogy meg kell keresni a "kenyérre valót"! És mennyire hiábavaló az élet, amikor csak abból áll, hogy elköltjük, amit megkerestünk. A pénzszerzés-fogyasztás körforgásában, a "felnövök,

megházasodom, gyerekeket nevelek, megöregszem, elmegyek" világában ki ne érezte volna már, hogy milyen üres tud lenni mindez!

A fájdalom, sóhajtozás, természetesen más formákat is ölt az életünkben. Minden veszteségünk fájdalmat szül. Elveszítjük az egészségünk, elveszítjük a bizalmunkat egy barátban, elveszítünk valakit a halál révén, elveszítjük a munkánk, elveszítjük az álmaink, és végeláthatalan a sor. Mindezeket sóhajtozás és sóvárgás követi.

A hiábavalóság és fájdalom az egész teremtett világban jelen van. Pál az egyén, sőt az emberi faj szenvedését az egész teremtett világ hiábavalóságának és sóhajtozásának összefüggésében láttatja. Lásd és érezd, hogy nem vagy egyedül, és nemcsak a testvéred, házastársad, a barátod, az embertársad vettetett alá mindennek. Sóhajtozik az egész világ, szenved az egész teremtés. Amiről Pál beszél, azt sajnos ma a bőrünkön érezzük, naponta hallunk róla a hírekben. A teremtett világ szenved, a vizek, a levegő, az erdők szennyezettsége, pusztulása miatt. Léte hiábavaló a sok szenvedés és a biztos elmúlás miatt. Az ember elszakíthatatlan sorsközösségben áll a természettel.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a hiábavalóság és fájdalom érzései nem kerülnek el a keresztyén embert, Isten gyermekét sem: "...*mi magunk is sóhajtozunk magunkban...*" Nem állunk kívül a világ szenvedésén, sőt, részben még fel is erősíti (fel is kellene erősítenie) sóhajtásunkat az, hogy tudjuk, ez a világ Isten szeretett teremtett világa.

Mi a jelentősége annak, ha látjuk, értjük, érezzük, hogy hiábavalóság- és fájdalomérzetünk része a teremtett világ szenvedésének? Az, hogy Isten válasza, Jézus Krisztus, a róla szóló bibliai kijelentés elsősorban nem egyéneknek szóló lelki vígaszok vagy gyakorlati tanácsok véletlenszerű gyűjteménye, amit orvosság gyanánt bármikor bárhol felüthetünk, hanem annak története, hogy Isten hogyan szabadítja meg teremtett világát a hiábavalóságból. Egyéni válasz csak az egészszel összefüggésben adatik, önmagad, fájdalmad csak abban kerül a helyére, ha látod, érted és hiszed, amit Isten az egész világgal tesz.

II. Lásd, hogy a világ szenvedése valami újnak a kezdete!

A hiábavalóság a dolgok céltalan ismétlődését, körforgását is magába foglalja. Így látja a világot a Prédikátor (Préd.1.1-11). Ezzel szemben Pál rámutat arra, hogy a világ nem hiábavaló önmagában; amint volt a hiábavalóság alá vettetésnek kezdete, úgy lesz annak vége is: "*A teremtett világ ugyanis a hiábavalóságnak vettetett alá, nem önszántából, hanem azáltal, aki alávetette, mégpedig azzal a reménységgel, hogy a teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság szolgaságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára.*"

A bibliai kijelentés egy történetet akar láttatni veled, sőt, arra hív, hogy ezen a történeten keresztül szemléld az egész világot, az életet, önmagad, valamint fájdalmaid is, hiszen ennek a történetnek a részese vagy te is. A történet azzal kezdődik, hogy Isten, pusztán szeretetből és jótetszéséből megteremti a világot. A teremtett világot azután - az ember engedetlensége következtében - hiábavalóság alá vetette. Ha az ember - aki arra hivatott, hogy Istent képviselje a teremtett világban - elszakad Istentől, nem tölti be célját és hivatását, akkor az egész teremtett világ kisiklik. Ebbe a kisiklott világba érkezünk, és ennek elveszettségében osztozunk mindannyian. Isten azonban nem hagyta a dolgokat ennyiben, és folytatta a történetet. Jézus Krisztusban eljött és megváltotta a világot a hiábavalóságból. Ezért a teremtett világ *nemcsak sóhajtozik, hanem sóvárogva vár* ennek beteljesedésére. A kifejezés az intenzív várákozás képével terhes (fejét előrenyújtva, türelmetlenül vár). Pál azzal akarja éreztetni velünk, hogy milyen valóságos Isten szabadítása, amellyel minden romlandóságból megszabadítja a világot, hogy megszemélyesíti a világot.

Ezen a ponton válik döntő jelentőségűvé az apostol által használt harmadik kifejezés, amely a fájdalmat írja le: *vajúdás*. A vajúdás nem hiábavaló, értelmetlen, cél nélküli, hanem tartalommal teljes fájdalom. Olyan fájdalom, aminek eredménye van, amely eredmény szinte elfeledteti a

fájdalmat. A fájdalom az öröm beteljesedéséhez visz közelebb. Minél inkább sóhajtozunk, akár nem a magunk, hanem mások fájdalma miatt, annál jobban sóvárgunk és várakozunk az eljövendő beteljesedésre és dicsőségére.

A világ fájdalma tehát sóvárogva várakozás valami jobbra, sőt, vajúdás, amiből élet fakad. Isten azt akarja, hogy így lásd a magad fájdalmait, frusztrációit is. Indítson sóvárgásra, imádságra és reménységre.

III. Lásd, hogy a Szentlélek által ez az új elkezdődött benned!

Pál apostol, bár az egész teremtett világ hiábavalóság alá vettette sóhajtozik és vajúdik, Isten gyermekeiről valami többet is állít: ők kapták a Lélek első zsengejét. A kifejezés arra a zsidó szokásra megy vissza, amely szerint a termés első részét a templomban odaáldozták Istennek. Ezzel megszentelték az egész termést, és így az első zsenget később követte a learatott gabona teljessége. Két másik, mai képpel élve: a zsenge olyan, mint egy filmelőzetes, valamint mint egy kóstoló. A filmelőzetesben valóságosan a filmet látják, de még nem egészében. A kóstolóban valóságos ételt vesszük magunkhoz, de ez még nem jelent étkezést és jóllakást. Mind a jó filmelőzetes, mind a finom kóstoló meghozza a sóvárgó vágyat a teljes, az egész kiváráására.

Ilyen a Szentlélek bennünk, mondja Pál. Benne megkóstoltuk az eljövendő világ erőit, a hiábavalóságból és fájdalomtól felszabadult világ boldogságát. Benne és általa a legbiblikusabb értelemben mondhatjuk: a jövő elkezdődött. Ezt jelenti, hogy a Lélek első zsengejét kaptuk.

Ezért tudunk várni. Sóvárgás és vajúdás közepette várni a teljes megszabadulásra, mert üdvösségünk reménységre szól, mondja Pál. A reménység arra utal, hogy a beteljesedés még nincs itt, még nem látjuk, még nem tapasztaljuk. De már megkóstoltuk, és ezért semmivel el nem cserélnénk. Aki megkóstolta, ízlelte Isten jóságát, Krisztus szeretét, a Szentlélek vigasztaló jelenlétét, az kész állhatatosan várni. Tudja, hogy megéri. Nem tud, és már nem is akar mást tenni. Alkalmi hiábavalóságérzetét, fájdalmait Isten nagy története részeként látja. És ez megerősítő, vigasztaló, örömet adó horizontot nyit előtte. Távolra lát, mint a hegycsúcson lévő ember...

Mégis van, hogy elfárad a várakozásban, a sóhajtozásban, a vajúdásban. Van, hogy úgy érzi, ahogy Ézsaiás ír Izraelről: *"Terhesek voltunk, vajúdtunk, de csak szelet szültünk: nem szereztünk szabadulást az országnak, és nem jöttek emberek a világra."* (Ézs.26.18) Ebben a helyzetben is ott van a Szentlélek, ak *"Segít ... a mi erőtlenségünkön..."*. Segítségünkre van, amikor már semmi erőnk és bölcsességünk imádkozni. Szavakba sem öntött sóhajtásainkat megragadja és Isten előtti közbenjárássá emeli fel.

Így nyílik tágas horizont fájdalmaink közepette. Lásd, hogy szenvedésed az egész világ szenvedésének része. Lásd, hogy a világ vajúdása valami új kezdete. Lásd, hogy ez az új Jézus Krisztus érdemeért a Szentlélek által elkezdődött benned is. Belőle meríts erőt és reménységet, hogy minden küzdelmed közepette hűségesen várakozhass. ÁMEN!